

Vec C-262/24

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

12. apríl 2024

Vnútroštátny súd:

Fővárosi Törvényszék

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

29. február 2024

Žalobkyňa:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft.

Žalovaný:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Predmet konania vo veci samej

Napadnutie správnych rozhodnutí, ktorými sa zamietajú odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) uvedenej na faktúrach vystavených subdodávateľmi.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Podmienky obmedzenia práva na odpočítanie DPH.

Postup, ktorý má uplatniť súd nižšieho stupňa v prípade, ak pri rozhodovaní konkrétneho sporu existuje rozpor medzi usmerneniami vnútroštátneho súdu vyššieho stupňa a judikatúrou Súdneho dvora.

Právny základ: článok 267 ZFEÚ.

Prejudiciálne otázky

1. Je v súlade s článkom 167, článkom 168 písm. a) a článkom 178 písm. a) smernice o DPH, ako aj s právom na spravodlivý proces zakotveným ako všeobecná právna zásada v článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) v spojení so základnými zásadami proporcionality a právnej istoty, taký postup daňového orgánu, v rámci ktorého:

a) napriek uznaniu, že sa uskutočnila hospodárska transakcia uvedená na faktúre, právo zdaniteľnej osoby na odpočítanie dane sa zamietne z dôvodu, že na základe všetkých okolností, ktoré sa považujú za relevantné – ako je účasť subdodávateľov, preukázané osobné, organizačné a vlastnícke väzby, správanie vo vzťahu k zamestnancom zo strany osoby určenej v hlavnej zmluve uzavretej medzi zákazníkom a žalobkyňou ako osoby zodpovednej za udržiavanie každodenného kontaktu a skutočnosť, že pracovné podmienky zamestnancov zostali u následných subdodávateľov nezmenené – možno vyvodiť, že konanie žalobkyne je v rozpore s požiadavkami oprávneného uplatnenia práva, a preto sa považuje hospodárska činnosť za fiktívnu a založená výlučne s cieľom získať daňovú výhodu v rozpore s účelom právnej úpravy DPH, hoci sporné okolnosti nevyhnutne vyplývajú zo zmluvnej slobody podľa súkromného práva, ako aj z občianskoprávných, pracovnoprávných a daňových predpisov upravujúcich tieto zmluvy, a nie sú v príčinnej súvislosti s právom zdaniteľnej osoby na odpočítanie DPH?

b) za vyhýbanie sa daňovým povinnostiam sa považuje skutočnosť, že vystaviteľ faktúry sa omešká s úhradou priznaných daní a odvodov, hoci mu daňový orgán poskytne možnosť úhrady v splátkach s cieľom napraviť túto situáciu a napokon vyberie dlžnú sumu v exekučnom konaní proti

subdodávateľovi, takže verejný rozpočet neutrpel žiadnu škodu, alebo je podvodným konaním len zatajenie dane pred daňovým orgánom, teda nepriznanie a nezaplatenie dane?

c) daňový orgán v priebehu konania s odvolaním sa na daňové tajomstvo neoznami zdaniteľnej osobe konanie, ktoré má predstavovať vyhýbanie sa daňovej povinnosti, t. j. povahu porušenia povinnosti platiť dane a odvody, a teda neidentifikuje subdodávateľa, ktorého sa neplnenie povinnosti konkrétne týka, druh dane (alebo odvodu), ani rozsah a obdobie neplnenia povinnosti, ale odkazuje naň len všeobecne?

d) daňový orgán ako podmienku uplatnenia práva na odpočítanie dane s odvolaním sa len na existenciu personálnych a organizačných väzieb medzi zdaniteľnou osobou a subdodávateľom, nielenže ukladá zdaniteľnej osobe povinnosť overiť (daňový dlh jej subdodávateľa), ktorá jej neprináleží a na ktorú ani nie je oprávnená, ale len na základe tejto okolnosti predpokladá, že zdaniteľná osoba má vedomosť o daňovom dlhu subdodávateľa bez toho, aby vecne preskúmal skutočnosť týkajúcu sa vedomosti zdaniteľnej osoby, a či túto vedomosť možno získať legitímnym (vzhľadom na daňové tajomstvo), fyzickým a logickým spôsobom? Má skutočnosť, že osobné a organizačné väzby boli vytvorené súkromnými osobami, nejaký vplyv na preukázanie týchto znalostí?

e) daňový orgán bez dôkladného preskúmania príslušného právneho základu určí, kto je zamestnávateľom, s ktorým je zamestnanec v pracovnoprávnom vzťahu, a to nie na základe pracovnej zmluvy, ktorou sa zakladá pracovnoprávny vzťah, ani na základe totožnosti osoby, ktorá eviduje pracovnoprávne vzťahy, ani na základe súhlasného vyhlásenia zamestnávateľov a zamestnancov, čo potvrdzujú dokumenty, ale na základe protichodného vyhlásenia dvoch zamestnancov (v súčasnosti len jedného), na základe okolností, za ktorých vznikli pracovné pomery s predchádzajúcimi subdodávateľmi, na základe podobnosti pracovných podmienok a na základe správania konateľa prvého zamestnávateľa, ktorý je zároveň kontaktnou osobou podľa hlavnej zmluvy?

f) tento daňový orgán doslovne uplatňuje svoje závery týkajúce sa predchádzajúcich období na nasledujúce obdobia bez toho, aby zohľadnil zmeny, ku ktorým došlo v relevantných skutočnostiach v jednotlivých obdobiach, najmä zánik personálnych a organizačných väzieb, a napriek týmto zmenám skutočností neskúma, aký vplyv mali tieto zmeny v danom období na posúdenie daňového orgánu, pokiaľ ide o existenciu zneužitia práva, fiktívnu povahu hospodárskej činnosti, existenciu podvodného konania alebo skutočnosť týkajúcu sa vedomosti zdaniteľnej osoby v tomto ohľade?

2. Bránia uvedené články smernice o DPH, a najmä zásada právnej istoty s ohľadom na odpoveď na predchádzajúcu otázku, vyjadreniu zásady v judikatúre, podľa ktorej v prípade, že možno preukázať osobné väzby medzi žalobkyňou a vystaviteľmi faktúr, ktoré môžu ovplyvniť aj uskutočnenie fakturovanej hospodárskej transakcie, možno bez ďalšieho skúmania skutočností týkajúcej sa

vedomosti zdaniteľnej osoby dospieť k záveru, že táto zdaniteľná osoba si je vedomá vyhýbaniu sa daňovým povinnostiam v dôsledku nezaplatenia dane?

3. Je uvedený postup daňového orgánu vo všeobecnosti v súlade s povinnosťou daňového orgánu dostatočne preukázať objektívne okolnosti týkajúce sa odpočítania DPH zákonom požadovaným spôsobom, alebo ide o posúdenie založené na domnienkach a predpokladoch, a to aj s ohľadom na zásadu stanovenú Súdny dvorom, že pravidlá vnútroštátneho práva v oblasti dokazovania nemôžu ohroziť účinnosť práva Únie?

4. Odporuje článku 267 ZFEÚ, zásade prednosti práva Únie a právu na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zakotvenému v článku 47 Charty:

– skutočnosť, že vnútroštátny súd posledného stupňa s odvolaním sa na rozdielne skutkové okolnosti neuplatní rozhodnutie Súdneho dvora z dôvodu, že predmetom konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia Súdneho dvora, je dodanie tovaru, zatiaľ čo predmetom konania, o ktorom rozhoduje, je poskytnutie služieb, alebo z dôvodu, že objektívna okolnosť, na ktorú sa odvoláva vo veci, o ktorej rozhoduje, je len jednou z objektívnych okolností posudzovaných v uplatniteľnom rozhodnutí Súdneho dvora, a preto by bola relevantná nanajvýš len časť rozhodnutia Súdneho dvora;

– skutočnosť, že vnútroštátny súd posledného stupňa sa v rámci konania o kasačnom opravnom prostriedku odchyli od rozsudku Súdneho dvora vydaného v predmetnej veci na základe prejudiciálneho konania a prijme rozhodnutie v rozpore s týmto rozsudkom bez toho, aby sám začal prejudiciálne konanie, a to napriek rozporom vo výklade práva Únie, ktoré sú uvedené v jeho rozhodnutí?

5. Vzhľadom na nevyhnutné dodržiavanie práv a zásad uvedených v predchádzajúcom bode a povinnosť neuplatniť vnútroštátne právo, ktoré je v rozpore s právom Únie, môže sa súd členského štátu, ktorému súd posledného stupňa nariadi opätovne uskutočniť konanie, odchyliť v tomto druhom konaní od usmernení poskytnutých súdom posledného stupňa – bez toho, aby tento súd položil prejudiciálnu otázku – ak sa domnieva, že tieto usmernenia sú v rozpore s právom Únie, alebo ak po tom, čo nariadi uskutočniť nové konanie, Súdny dvor vydá rozhodnutie o tej istej právnej otázke vo veci s podobnými skutkovými okolnosťami, ktoré je v rozpore s právnym výkladom, na ktorom je založená povinnosť opakovať konanie, alebo je možné odchyliť sa od povinnosti uloženej vnútroštátnym súdom posledného stupňa a uplatniť následné rozhodnutie Súdneho dvora len vtedy, ak súd, ktorý je poverený uskutočnením nového konania, podá v novom konaní návrh na začatie prejudiciálneho konania?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Článok 47 Charty základných práv Európskej únie.

Článok 9, článok 167, článok 168 písm. a), článok 178 písm. a), článok 220 a článok 226 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1; ďalej len „smernica o DPH“).

Rozsudky vydané vo veciach Mahagében a Dávid (C-80/11 a C-142/11, EU:C:2012:373) a Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) a uznesenia vydané vo veciach Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) a A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26).

Uvedené ustanovenia vnútroštátneho práva

§ 1 ods. 7, § 2 ods. 1 a § 97 ods. 4 a 6 az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (zákon č. XCII z roku 2003, ktorým sa ustanovuje daňový poriadok).

§ 119 ods. 1, § 120 písm. a) a § 127 ods. 1 písm. a) az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zákon č. CXXVII z roku 2007 o dani z pridanej hodnoty).

§ 110 a § 115 ods. 2 a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (zákon č. I z roku 2017 o správnom súdnom poriadku).

Stručné zhrnutie skutkových okolností a konania vo veci samej

- 1 Pegazus Busz Kft. (ďalej len „žalobkyňa“) uzavrela so spoločnosťou Bombardier Transportation Hungary Kft. (ďalej len „zákazník“) zmluvu o poskytovaní služieb cestnej osobnej dopravy na obdobie od 1. septembra 2012 do 30. júna 2016. Na poskytovanie týchto služieb žalobkyňa využívala počas niekoľkých po sebe nasledujúcich obdobiach rôznych subdodávateľov: Pegazus Travel Kft., Zoccoli Építőipari Kft., Déda Szerviz Kft. a HEPA Busz Kft. Zamestnanci, ktorí vykonávali prepravu, však boli počas celého trvania zmluvy rovnakí.
- 2 Konanie vo veci samej sa týka druhého, tretieho a štvrtého štvrťroka 2015, teda období, v ktorých bola subdodávateľom žalobkyne spoločnosť Déda Szerviz Kft. Medzi majiteľmi a konateľmi týchto dvoch spoločností existovali rodinné alebo priateľské väzby, ktoré však v období, na ktoré sa vzťahuje konanie vo veci samej, už zanikli. Obe spoločnosti mali na rovnakej adrese aj pobočky. Podobné väzby existovali aj medzi žalobkyňou a niektorými ďalšími subdodávateľmi.
- 3 Spoločnosti Déda Szerviz Kft. ako zamestnávateľovi vznikli značné nedoplatky na odvodoch. S cieľom napraviť túto situáciu podala žiadosť o splátkový kalendár, ktorej daňový orgán vyhovel. V dôsledku zložených úrokov sa však dlh naďalej zvyšoval, a keď spoločnosť už nebola schopná platiť, daňový orgán predal jej autobusy na verejnej dražbe a zrušil jej daňové identifikačné číslo. Žalobkyňa bola potom nútená využiť služby nového subdodávateľa.

- 4 Na základe daňovej kontroly vykonanej daňovým orgánom prvého stupňa tento daňový orgán vydal dve rozhodnutia, v ktorých konštatoval existenciu daňového dlhu vyplývajúceho z odmietnutia práva žalobkyne na odpočítanie DPH za vyššie uvedené zdaňovacie obdobia. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Riaditeľstvo štátnej daňovej a colnej správy pre opravné prostriedky, Maďarsko; ďalej len „žalovaný“) ako daňový orgán druhého stupňa tieto rozhodnutia potvrdil.
- 5 Podľa žalovaného zmluvné vzťahy medzi žalobkyňou a jej subdodávateľmi nemali skutočný hospodársky obsah a boli využívané na jednej strane na to, aby sa žalobkyňa vyhla povinnosti platiť odvody za zamestnancov, a na druhej strane na to, aby sa prostredníctvom faktúr vystavených subdodávateľmi výrazne a dlhodobo znížila daňová povinnosť žalobkyne. Žalobkyňa vzhľadom na svoje personálne a organizačné väzby so subdodávateľmi vedela alebo mala vedieť, že sa podieľa na transakciách zameraných na vyhýbanie sa daňovým povinnostiam. V dôsledku toho nemožno akceptovať odpočítanie DPH na základe týchto faktúr.
- 6 Žalobkyňa podala proti týmto rozhodnutiam žalobu na vnútroštátny súd. Vnútroštátny súd vo svojom rozsudku zmenil rozhodnutia žalovaného a zrušil daňový dlh žalobkyne, ako aj daňovú pokutu a úroky z omeškania. Odôvodnenie tohto rozsudku odkazuje na rozsudok vo veciach Mahagében a Dávid (C-80/11 a C-142/11, EU:C:2012:373) a uznesenie vo veci Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674). Konkrétne konštatoval, že nezaplatenie alebo čiastočné zaplatenie DPH alebo odvodov zo strany subdodávateľa, ktorý vystavil faktúry, nemôže samo osebe viesť k odmietnutiu odpočítania DPH, ani skutočnosť, že žalovaný považoval využitie subdodávateľa za ekonomicky neprimerané alebo že existovali organizačné alebo personálne väzby medzi zdaniteľnou osobou a vystaviteľom faktúry.
- 7 Kúria (Najvyšší súd, Maďarsko), ktorý rozhodoval o kasačnom opravnom prostriedku, zrušil rozsudok vnútroštátneho súdu a nariadil tomuto súdu, aby uskutočnil nové konanie. Podľa jeho názoru, na jednej strane, zo všetkých uvedených okolností a osobných, organizačných a vlastníckych väzieb možno vyvodiť, že faktúry boli fiktívne; na druhej strane, vystavením podporných dokumentov subdodávateľa umožnili žalobkyni vykonávať jej činnosti bez platenia daní a odvodov, ale s odpočítaním DPH. Potvrzuje to skutočnosť, že zamestnanci, ktorí poskytovali služby, boli počas celého trvania zmluvy so zákazníkom stále rovnakí a ich pracovnoprávne vzťahy neboli dotknuté. Ich úlohy a mzdy boli rovnaké bez ohľadu na to, pre akého subdodávateľa pracovali. Cieľom týchto dohôd teda nebolo získať príjmy, ktoré ponúka trh, ale získať neoprávnenú daňovú výhodu. Vzhľadom na uvedené väzby žalobkyňa musela mať vedomosť o činnosti subdodávateľov, ich finančnej situácii a ich úmysle platiť dane a odvody.
- 8 V dôsledku toho Kúria (Najvyšší súd) poskytol vnútroštátnemu súdu usmernenie, aby pri prijímaní svojho nového rozhodnutia zohľadnil vyššie uvedené zistenia, ako aj zistenia uvedené v podobných rozhodnutiach Kúria, ktoré boli vydané

v nadväznosti na rozhodnutia daňového orgánu týkajúce sa predchádzajúcich zdaňovacích období na základe rovnakých skutkových okolností. Takéto usmernenie je pre súd nižšieho stupňa záväzné podľa § 110 ods. 3 v spojení s § 115 ods. 2 a közigazgatási perrendtartásól szóló 2017. évi I. törvény (zákon č. I z roku 2017 o správnom súdnom poriadku).

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 9 *Žalobkyňa* tvrdí, že zadala vykonanie predmetných transakcií subdodávateľom, pretože sa chcela venovať iným činnostiam. Samotná zmluva so zákazníkom stanovovala, že jej konatelia mali byť v priamom kontakte s vodičmi autobusov, ktorí boli zamestnancami subdodávateľov. Okrem toho osobné väzby medzi žalobkyňou a jej subdodávateľom, na ktoré sa odvoláva žalovaný, už neexistovali v období, ktoré je predmetom sporu vo veci samej. Skutočnosť, že napriek postupným zmenám subdodávateľa bola skupina zamestnancov stále rovnaká, bola vysvetlená tým, že povaha a frekvencia prepravných služieb, ktoré sa mali poskytovať, si vyžadovala miestnych vodičov, ktorých počet bol obmedzený.
- 10 Podľa *žalovaného* subdodávky nemali skutočný hospodársky obsah. Prostredníctvom personálnych a organizačných väzieb so subdodávateľmi to bol zástupca žalobkyne, kto v skutočnosti vykonával práva zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnancom počas celého obdobia, na ktoré sa vzťahuje kontrola. Zadávanie zákaziek subdodávateľom sa uskutočnilo výlučne s cieľom umožniť žalobkyňi vyhnúť sa plateniu odvodov za zamestnancov a znížiť jej daňovú povinnosť odpočítaním DPH z faktúr vystavených subdodávateľmi.

Stručné zhrnutie dôvodov návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 11 Na úvod vnútroštátny súd uvádza, že v konaní vo veci samej sú splnené podmienky stanovené v rozsudku Mahagében a Dávid (C-80/11 a C-142/11, EU:C:2012:373) na odpočítanie DPH: žalobkyňa je zdaniteľnou osobou; k poskytnutiu služieb skutočne došlo; bolo preukázané, že žalobkyňa použila služby na uskutočnenie zdaniteľných plnení, čo potvrdzujú doklady a svedecké výpovede, a žalobkyňa zaplatila protihodnotu vrátane DPH za poskytnuté služby na základe faktúr vystavených v súlade s platnými formálnymi požiadavkami.
- 12 Pokiaľ ide o *prvú prejudiciálnu otázku pod písmenom a)*, vnútroštátny súd uvádza, že podľa judikatúry Súdneho dvora voľba organizačnej a zmluvnej štruktúry, ktorá sa považuje za najvhodnejšiu na zníženie daňového zaťaženia, nepredstavuje sama osebe zneužitie práva. Skutočnosť, že náklady na odvody súvisiace s prácou znášali subdodávatelia, vyplýva z platných právnych predpisov. Okrem toho zmluvy medzi hlavným dodávateľom a dotknutým subdodávateľom stanovovali zaplatenie protihodnoty, takže ich cieľom bolo získať finančné príjmy.
- 13 Pokiaľ ide o *prvú prejudiciálnu otázku pod písmenom b)*, vnútroštátny súd sa pýta, či na preukázanie existencie vyhýbania sa daňovej povinnosti postačuje, ak je

spoločnosť v omeškanií s plnením svojich daňových povinností, v súvislosti s ktorými sa žiada o splátkový kalendár a dostane ho, hoci nakoniec sa suma dlhu vyberie len prostredníctvom exekučného konania.

- 14 *Prvá prejudiciálnu otázku pod písmenom c)* sa týka toho, či daňový orgán v konaní veci samej splnil dôkazné bremeno, ktoré znáša, pokiaľ ide o kvalifikáciu systému fakturácie ako fiktívneho. V tejto súvislosti vnútroštátny súd odkazuje na rozsudok Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950), v ktorom Súdny dvor konštatoval, že daňovému orgánu prináleží presne určiť skutočnosti zakladajúce podvod, predložiť dôkaz o podvodnom konaní a preukázať, že zdaniteľná osoba sa aktívne zúčastňovala na tomto podvode alebo o ňom musela vedieť. V konaní vo veci samej z rozhodnutí daňového orgánu presne nevyplýva, aké dane alebo odvody mal subdodávateľ zaplatiť a aká bola ich výška. Žalovaný tieto informácie žalobkyni neposkytol s odvolaním sa na daňové tajomstvo.
- 15 *Prvá prejudiciálna otázka pod písmenom d)* sa týka rozporu, ktorý vyplýva zo skutočnosti, že daňový orgán v súvislosti s personálnymi a organizačnými väzbami očakával, že žalobkyňa bude v rámci náležitej starostlivosti poznať informácie týkajúce sa subdodávateľov, ktoré predstavujú daňové tajomstvo, zatiaľ čo vo svojom rozhodnutí výslovne neuviedol konkrétne údaje z dôvodu, že predstavujú daňové tajomstvo. Vnútroštátny súd tiež uvádza, že je pravdepodobnejšie, že väzby uvedené v zhrnutí skutkových okolností konania vo veci samej viedli k prenosu informácií v opačnom smere a že tieto väzby navyše už v predmetom období zanikli.
- 16 *Prvá prejudiciálna otázka pod písmenom e)* sa týka posúdenia žalovaného, že po prechode zamestnancov od jedného subdodávateľa k druhému zostala ich profesijná kategória, úlohy a odmena rovnaká, čo ho vedie k záveru, že žalobkyňa konala podvodne, keďže bola v skutočnosti zamestnávateľom, pretože činnosť týchto zamestnancov bola vykonávaná v záujme žalobkyne. Vnútroštátny súd však uvádza, že skutočnosť, že tieto okolnosti zostali rovnaké, bola nevyhnutným dôsledkom toho, že služba, ktorá bola predmetom hlavnej zmluvy uzavretej so zákazníkom, zostala nezmenená, a preto nepredstavuje objektívnu okolnosť odôvodňujúcu odmietnutie práva na odpočítanie DPH.
- 17 Pokiaľ ide o posúdenie Kúria (Najvyšší súd), že pracovný pomer zamestnancov nebol dotknutý, vnútroštátny súd vysvetľuje, že podľa pracovného práva platného v čase skutkových okolností bola sloboda voľby zamestnancov, pokiaľ ide o vznik pracovného pomeru, vo všeobecnosti obmedzená na voľbu medzi podpísaním alebo nepodpísaním pracovnej zmluvy. Okrem toho podľa platných pracovnoprávných predpisov je možné a v súlade so zákonom, aby nový zamestnávateľ prevzal zamestnancov za rovnakých podmienok. V dôsledku toho okolnosť, ktorá bola vytýkaná žalobkyni, v skutočnosti vyplývala z pravidiel pracovného práva, bola pre zamestnancov výhodná, a preto ju nemožno považovať za podvodné konanie.

- 18 Pokiaľ ide o účasť zástupcov žalobkyne na procese prechodu zamestnancov, ktorej žalovaný, ako aj Kúria (Najvyšší súd) prikladali veľký význam, vnútroštátny súd sa domnieva, že nesúvisí s uplatnením práva žalobkyne na odpočítanie DPH. Na základe zmluvy uzavretej so zákazníkom boli tieto osoby zodpovedné za udržiavanie kontaktu so zákazníkom. Konali v tomto postavení, keď sa oznámilo, že subdodávatelia prevzali zamestnancov, a ich účasť nemala vplyv na vznik nových pracovnoprávných vzťahov.
- 19 Nakoniec vnútroštátny súd považuje za potrebné uviesť, že podľa dokumentov v spise prevažná väčšina zamestnancov uviedla, že to bol konateľ spoločnosti Déda Szerviz Kft., kto voči nim v predmetnom období vykonával práva zamestnávateľa. Jediné protichodné vyhlásenie obsahovalo iné vecné chyby, ktoré spochybňujú jeho dôveryhodnosť.
- 20 Pokiaľ ide o prvú prejudiciálnu otázku pod písmenom f), vnútroštátny súd uvádza, že pokiaľ ide o spoločnosť Zoccoli Kft. a – od 19. septembra 2014 – Déda Szerviz Kft., personálne a organizačné väzby uvádzané žalovaným už neexistovali a že táto okolnosť nemala žiadny vplyv na podmienky zamestnávania zamestnancov. Okrem toho po ukončení zmluvy medzi žalobkyňou a zákazníkom nový hlavný dodávateľ, ktorý bol úplne nezávislý od žalobkyne, tiež poskytoval služby prostredníctvom podobnej štruktúry a zväčša s rovnakými zamestnancami. To vyvoláva otázku, či je žalovaný vo svojich rozhodnutiach týkajúcich sa po sebe nasledujúcich období povinný zohľadniť zmeny okolností alebo či môže vychádzať len z okolností uvádzaných v súvislosti s predchádzajúcimi obdobiami.
- 21 Druhou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd žiada objasniť, či na základe judikatúry Súdneho dvora existujú objektívne okolnosti, na základe ktorých môže žalovaný upustiť od preskúmania skutočnosti týkajúcej sa vedomosti zdaniteľnej osoby.
- 22 Tretia prejudiciálna otázka sa týka toho, či daňový orgán môže ako podmienku uplatnenia práva na odpočítanie DPH oprávnene požadovať od zdaniteľnej osoby, aby skontrolovala, či osoba, s ktorou uzavrela zmluvu, splnila svoje povinnosti podať daňové priznanie a zaplatiť nielen DPH, ale aj iné dane.
- 23 Štvrtá a piata prejudiciálna otázka sa týkajú rozporu, ktorý vnútroštátny súd vníma medzi judikatúrou Súdneho dvora a vnútroštátnou súdnou praxou, pokiaľ ide o podmienky obmedzenia práva na odpočítanie DPH. Podľa jeho názoru sa vnútroštátne súdy s odvolaním sa na rozdiely v skutkových alebo objektívnych okolnostiach a bez toho, aby položili prejudiciálnu otázku, vyhýbajú uplatneniu zásad uvedených v uzneseniach vo veciach Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) a Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673).
- 24 Druhou časťou štvrtej prejudiciálnej otázky sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či v prípade, ak sa Kúria (Najvyšší súd) v rámci kasačného opravného prostriedku rozhodne odchyliť od rozsudku vydaného na základe rozhodnutia Súdneho dvora vo veci, ktorá je predmetom prejudiciálneho konania – z dôvodu existujúceho

rozporu s právnym výkladom uvedeným v jeho rozhodnutí –, je ako súd posledného stupňa povinný začať prejudiciálne konanie.

- 25 *Piata prejudiciálna otázka* vychádza zo skutočnosti, že rozhodnutie Kúria (Najvyšší súd) vo veci samej – ktoré bolo vydané bez toho, aby bola položená prejudiciálna otázka –, bolo vydané pred rozhodnutím Súdneho dvora vo veciach *Aquila Part Prod Com* (C-512/21, EU:C:2022:950) a *A.T.S. 2003* (C-289/22, EU:C:2023:26), v ktorých boli položené rovnaké právne otázky ako v prejednávanej veci, pokiaľ ide o okolnosti, za ktorých sa odmietlo právo na odpočítanie DPH, kvalifikáciu týchto okolností daňovým orgánom ako zneužitie práva a analogický systém hodnotenia dôkazov. Vzhľadom však na to, že sa opätovne prejednáva konanie vo veci samej, vnútroštátny súd by mohol vziať do úvahy tieto rozhodnutia Únie len vtedy, ak by nezohľadnil usmernenia, ktoré mu poskytol Kúria (Najvyšší súd).